

IV. évfolyam 3. szám

2018. március

FORRÁS

A NAGYVÁRAD-ÚJVÁROSI SZENT LÁSZLÓ-PLÉBÁNIA HAVILAPJA

A Coesfeld-i Szent Lambert-templom
főoltára (Fotó: Voiticsek)

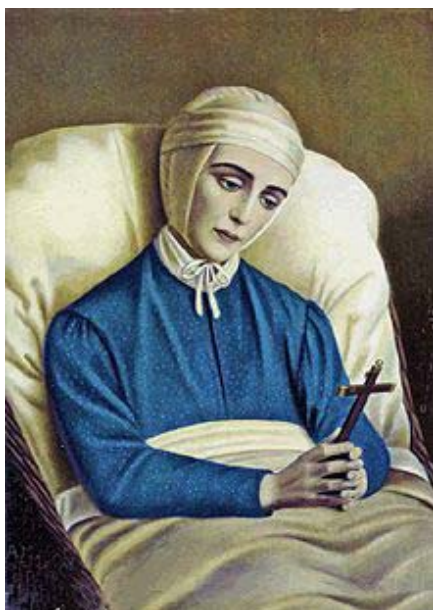
A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése

- részlet -

„(...) Láttam mind e rémségeket mérhetetlen képsorokban a századok kezdetétől napjainkig és tovább a világ végéig, a beteges rögeszmék, a gőgös ámitás, a fanatikus ábrándozás, a hamis prófétáskodás, az eretnek nyakasság és gonoszság mindennemű alakjában elvonulni a szegény Jézus lelke előtt. Az összes hite-hagyottak, önigazolók, tévtanítók és álszentjavítók, csábítók és elcsábítottak gúnyolták és kínozták őt, mintha nekik nem elég jól volna megfeszítve, nem elég alkalmasan, nem az ő kedvük szerint és nem az ő tévhitük kimagyarázása szerint volna a keresztre szegezve; szétépték és szétosztották Egyháza varratlan köntösét; mindegyik másképp akarta magának a Megváltót, mint ahogy ő adta magát szeretetből. Számptalanok bántalmazták, gúnyolták, megtagadták őt. Számptalanokat látott, amint kevély vállrándítással és fejüket rázva elmentek mellette, pedig ő mentő karjait nyújtotta feléjük, mentek az örvény felé s az elnyelte őket. Látott számptalan másokat: nem merték őt nyíltan megtagadni, de finnyásan utálkozva vonultak el Egyháza sebei mellett, melyeket pedig maguk segítettek ütni rajta, mint az a levita a rablók kezébe esett ember mellett. Látta, mint hagyják cserben az ő megsebzett jegyesét, ahogyan a gyáva, hűtlen gyermekek ott hagyják édesanyjukat éjnek éjszakáján, mikor rablók és gyilkosok törnek be a házba, melynek kapuját nyitva hagyta a rendetlen életmód. Látta őket a pusztába rohanni a zsákmány után, az aranyedények és a szétszakított nyakék után. Látta őket, amint elszakadva az

* Emmerich Anna Katalin (Flamschen, Coesfeld, 1774. szeptember 8. – Dülmen, 1824. február 9.) szegény németországi parasztemberek leánya, ágostonrendi apáca. Szent II. János Pál pápa 2004. október 3-án boldoggá avatta.

Csaknem mindig beteg volt, s betegsége idejét Jézus Krisztus kínszenvedéséről való elmélkedéssel töltötte, miközben látomásai voltak és testén Krisztus szenvedéseinek stigmái mutatkoztak (ezeknek természetfeletti jellegét a legszigorúbb világi és egyházi vizsgálat állapította meg). Látomásaiban egyes bibliai jeleneteket s Jézus három nyilvános évének tanító-működését szemlélt, s e szemlélődésről való beszámolóiban a bibliai helyeknek, személyeknek és egykorú szokásoknak olyan fokú s pontos ismeretét árulta el, amely a műveletlen földműves leánynál emberileg érthetetlen volna. Az ebben a könyvben leírt látomásait használta föl Mel Gibson *Passió* című filmjében olyan részletek bemutatására, amelyek az evangéliumokban nem találhatók. Istenről azt vallotta, hogy Istenben van minden, végtelen, ezért nincs Istenben külön múlt, jelen és jövő. *„Az ember Isten előtti értékét a szívének, az egyenességének, a jószándékának, a jótékonyágának alapján ítélik meg, és nem az éles eszének vagy műveltsége nagyságának köszönheti.”*

Emmerich Anna Katalin

akik nem az ajtón, hanem másutt mentek be; építettek különféle átalakítható kunyhókat a homokra, oltár és áldozat nélkül, a tetőkre szélkakasokat tettek: ezek szerint forgolódtak tanításaik. De ellentmondtak egymásnak és nem értették meg egymást és nem volt maradandó helyük. Láta, mily gyakran lerombolták kunyhóikat és azok romjait az Egyház sarokkövéhez vagdalták, mely rendíthetetlenül állott. Láta, hogy sokan közülük, míg kunyhóikban sötétség uralkodott, nem mentek a világosságához, mely a jegyes házában a tartóra volt föltéve, hanem behunyt szemmel kint bolyongtak az Egyház zárt kertje körül, melynek jó illataiból éltek már csak; karjaikat ködképek után nyújtogatták és lidércfények után futkostak, melyek víztelen kutakhoz csalták őket; és a gödör szélén nem hallgattak a jegyes hívó szavára, és éhesen büszke szájalommal mosolyogták le a szolgálkat és követeket, akik a menyegzői lakomára hívták őket. Nem akartak bemenni a kertbe, mert féltek a kerítés tüskéitől; és az Úr látta, amint önmaguktól megmámorosodva, éhen haltak kenyér híján és szomjan veszték bor híján; és önfényüktől elvakulva a testté lett Ige Egyházát láthatatlannak nevezték. Jézus azonban látta mindnyájukat és siratta őket és szenvedni akart mindazokért, akik őt nem látják és nem akarják keresztyüket utána vinni, nem látják őt az ő jegyesében, akinek magamagát adta a legméltóságosabb Szentségben; az ő városában, mely hegyre épült és nem maradhat rejtve; az ő Egyházában, mely sziklára van alapítva s amelyen a pokol kapui nem vesznek erőt. (...)

forrás: ppek.hu

Virágvasárnap

- részlet -

Jézus jeruzsálemi bevonulásáról János evangélistánál olvashatjuk a legjelentősebb beszámolót. Szereplői: a lelkes tanítványok serege, az út porába hulló pálmaágak, s az isteni teher alatt szelíden lépkedő „szamaracska”. S még valami: a kövek. Jézus még őket is bevonja az ujjongásba: ha nem a nép, hát ők, a „kövek kiáltanak!”.

Ki ünnepel itt? Mintha a teremtet világ egy-egy képviselője, a kő, a pálma s a szamaracska az egész nagy egyetemet képviselné a bevonulásban. S itt érdemes megemlítenünk, hogy növények és állatok milyen szokatlan hangsúllyal szerepelnek mindig az Evangéliumban, főképp a példabeszédekben. De nem a hasonlat, és nem is holmi megszemélyesítés emeli különleges megvilágításba őket, hanem nyilván a Teremtő és teremtmény közötti viszony csodálatos komolysága.

Amikor Jézus „dicsőségesen” bevonul Jeruzsálembe, erre a futó ünneplésre futotta a világ erejéből. Azután még az emlékét is elsodorja a pillanat, és belepí az út pora.

Az igazi, a tulajdonképpeni „megdicsőülés” még hátravan. Erről az Evangéliumnak talán legsodálatosabban paradox mondatai következnek, közvetlenül a jeruzsálemi bevonulás után.

„Eljött az óra, hogy az Emberfia megdicsőíttessék. Bizony, bizony mondom nektek, ha csak a gabonaszem a földbe nem esik és meg nem hal, maga marad...” „Most az én lelkem megrendült. És mit mondjak? Atyám, szabadíts meg engem ezen órától! De hisz azért jöttem ez órára, Atyám, dicsőítsd meg nevedet!”

Házasság Hete Nagyváradon

Az együtt töltött idő ajándéka

Éltető sodrásban... – ez volt a címe a 2018-as Házasság Hete programnak. A közel két évtizede Angliából indult kezdeményezés Bálint-nap környékén minden évben egy hétig a házasság és a család fontosságára kívánja irányítani a figyelmet. Idén először Nagyvárad is bekapcsolódott az eseménysorozatba, és február 17-én, szombaton délután a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Plébánia szervezésében 15 házaspárt hívtak, hogy elmélkedjenek együtt a házasságról.

Meghitt hangulattal, gyertyákat gyújtva várták a szervezők az érkező párokat, akik néhány óra erejéig igyekeztek csak egymásra figyelni. A lelki felkészülést Tóth Attila Levente tasnádszántói plébános vezette. A gyakorlati feladatokban a részvétel ugyan nem volt kötelező jellegű, a jelenlévők többsége azonban nyitott volt arra, hogy egy-egy mondattal, gondolattal betekintést engedjen életükbe. Egy rövid bemutatkozókör után következtek a feladatok, ezeket

pedig az a gondolatmenet kapcsolta össze, hogy mindennek az éltető forrása Jézus, minden neki köszönhető, ami az életünkben van. Természetes emberi igény, hogy szeressen valaki, s a Jóisten nem véletlenül rendelte mellénk a társunkat, gyermekeink megszületésével pedig mintegy bizalmat szavazott nekünk, hogy jó anyák és apák leszünk. Minden pár hozott magával egy családi fotót, amelyet a helyszínen feldíszíthetett. Jó volt látni a sok mosolygós arcot, csillogó szemű gyermekeket, összeölelkező családtagokat a fényképeken. Mindenki megoszthatta ezután, hogy miért is a család az ő éltető forrása, s miközben arról beszéltek az anyák és apák, hogy miért azokat az elemeket választották díszítésnek, amik a képek mellé kerültek, bepillantást engedtek életük egy-egy mozzanatába, felfedték, mi az ő hajtóerejük, s mélyen elgondolkodtató volt, hogy mindenki a gyerekeket, a család összetartó és megtartó erejét látta az ő forrásának. Ahogy a találkozót vezető pap kiemelte: nincs jó vagy rossz válasz, minden megnyilatkozás egy kincs, hiszen azzal csak adhatunk, ha megosztjuk gondolatainkat, elmondjuk, a mi családjában mi működik. Ezután mindenkinek lehetősége volt köszönetet mondani egy imával családjáért, párjáért az Úr Jézusnak.

A közös foglalkozás után egy hosszú sétára „küldték” a házasokat, hogy egy kicsit férjükkel és feleségükkel beszélgessenek kettesben arról, hogy mi a legboldogabb emléküik, hogy mit szeretnek nagyon a másokban, s hogy mit tartanak a legjobbnak a kapcsolatukban. Kisgyermekes szülők ritka ajándéknak érezhették ezt a „kötelezően” együtt töltendő időt, amire a mindennapok teendői mellett nem nagyon jut alkalmuk, s amikor végre nem a háztartásról vagy az előttük álló feladatokról beszéltek, hanem alkalmuk nyílt egymásra figyelni – ezzel is építve és elmélyítve a kapcsolatukat.

A szombati találkozó végén Pék Sándor nagyvárad-újvárosi esperes-plébános mondott áldást a jelenlévőkre.

Vasárnap a Szent László-templomba hívták a családokat a 10 órától kezdődő szentmisére. A padsorokban idősebbek és fiatalabbak, szülők és gyermekeik foglaltak helyet. A prédikációban dr. Kovács F. Zsolt atya, a Nagyvárad-i Római Katolikus Püspökség irodaigazgatója arról beszélt, milyen egyszerűnek is tűnik gyermekként az élet, amikor a szülők szerető közegében növünk fel. Később azonban sok minden veszélyeztetheti a házasságot, nem csak gazdasági válságok, de a közömbösség is. Néha pedig, mint egy hengernek, kell egy löket, egy külső impulzus, hogy újra gurulni tudjon, újra mozogjon. Ilyen mozgató erő a kimondott igen, hogy veled akarom leélni az életem. S míg a legapróbbakat az utolsó padok mögött igyekeztek csendesen lefoglalni az anyukák, a férfiek meglepetéssel készültek: a szentmise végén az oltár elé vezették kedvesüket, és egy szál rózsát átnyújtva sorra elmondták, miért

vennék őket ismét feleségül. Szívhez szóló vallomások hangzottak el, láthatóan el is érzékenyültek a mit sem sejtő feleségek. Az oltár előtt családi fotókból készült kis összeállítás tette még meghittebbé a pillanatot.

A szentmise végén a résztvevő családokat kötetlen beszélgetésre hívták. S míg a felnőttek egy kávé és sütemény mellett szót váltottak, a kicsik önfeledten barátkoztak, játszottak. Köszönet a nagyszerű programokért a szervezőknek, hiszen ezzel lehetett a legjobban megünnepelni a házasság hetét: az együtt töltött idő ajándékával.

László Emese és Attila
résztvevők

Kántortalálkozó Csíksomlyón

Msg. Tamás József püspök úr szavaival kezdeném... „Mit kerestek ti itt?” Jó lenne ha a válasz úgy szólhatna: „...az Istennel való találkozást...”, amint a remete a vadonban, akitől mikor megkérdezte a vadász, hogy te mit keresel itt, ő így felelt: „Istent, s addig nem nyugszom, amíg meg nem találom.”

A kántor a liturgikus szolgálat zenei részét végzi, ezért különösen is jól kell ismerje a liturgiát. Mint tudjuk, a liturgiában Isten dicsőítése és az emberek megszentelése történik. Imádságaink, énekeink, áldozatbemutatóink, istendicséretünk – jócselekedeteinkkel együtt – felszállnak Istenhez „miként a tömjénfüst”, Isten pedig a vele való találkozásban kiárasztja ránk kegyelmét, vagyis életünket részesíti az Ő isteni életével, megszentel minket. A kántor szakmai felkészültsége (zenei és liturgikus) azt szolgálja, hogy a hívő közösséget hozzásegítse a liturgia átéléséhez. Természetesen nemcsak szakmailag, hanem lélekben is fel kell készülnie a kántori szolgálatra – többek között erre is szolgálnak ezek az úgynevezett kántor továbbképzők.

Szent II. János Pál pápa így fogalmaz: „A szent zene a hitnek, az Egyház és az ő tagjai hitének kifejezője és tanúságtevője. Szükséges, hogy a belső lelkiiség és a külső tanúságtétel tökéletes összhangban legyen, szorosan összekapcsolódva az éneketek és az életetek”.

Immár harmincadik alkalommal szervezte meg a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség Zenei Bizottsága a lelkigyakorlatos kántorképzőt Csíksomlyón. A Jakab Antal Tanulmányi Házban volt elszállásolva a mintegy 100 erdélyi kántor. A határon túlról 30-an érkeztek: Ft. Balogh Piusz gödöllői premontrei kormányzó perjel, dr. Medgyesy S. Norbert a Pázmány Péter Katolikus Egyetem BTK Újkori Történeti tanszék habilitált docense és a Boldog Özséb Színtársulat tagjai, Varga László orgonaművész, valamint Gesztesi-Tóth László orgonaművész, karvezető és tanítványai.

Nagyon tartalmas előadásokat hallhattunk, valamint olyan énekek (moldvai- és csángó gyűjtések) hangzottak el, amelyek évszázadok óta először csendültek fel. Volt egyéni és közös éneklés, kórus énekeket is tanultunk, amit bemutattunk a templomban a szentmise keretén belül. Minden reggel szentmise, este vesperás volt, amit szólamra osztva közösen énekeltünk a magyarországi vendégeinkkel. Orgona koncertet is hallhattunk Varga László orgonaművész, Gesztesi-Tóth László orgonaművész és tanítványai előadásában. A Boldog Özséb Színtársulat tagjai tolmácsolása által hallhattunk egy úrnapi- és egy húsvéti játékot is, melyben X-XI. századi szövegek hangzottak el. Ft. Balogh Piusz arról beszélt, mit is jelent az Anyaszentegyház új éneke, hogyan dicséjjük az Urat az ő szentélyében valamint arról, hogy tudjunk hálát adni ... és a hála Isten imádásából fakadjon.

Örülök, hogy megadatik a lehetőség, hogy részt vegyek ezeken a találkozókön. Sokat lehet fejlődni, tanulni és tapasztalatot gyűjteni ilyen alkalmakkor.

Elkísért egy kórustag is – a férjem –, akinek nagyon tetszett és sok-sok élménnyel gazdagodva tértünk haza.

Kribus Mónika

Nagyváradtól Vredenig

- második nap -

Második nap korán keltünk, mivel egy gyermekmisére voltunk hivatalosak a Szent Felicitas-zárdatemplomba. Miután elfoglaltuk helyeinket, izgatottan figyeltük a bevonuló kisiskolásokat, akik ugyanolyan kíváncsian néztek minket. A gyermekmisét – ami tulajdonképpen egy misébe foglalt, templomban tartott nyílt óra –, a gyerekek szerkesztik, egy bizonyos előre megbeszélt témáról. Ez a mise a barátságról szólt. Guido atya bevezetője után a tanulók elmondták s bemutatták mit értenek a barátság alatt, és hogyan élik meg ők ezt a kapcsolatot, miért fontos a barátok közt az őszinteség, a türelem, a hűség és az egyetértés.

A PowerPoint után folytatódott a mise és a gyerekek tágra nyílt szemekkel nézelődtek hátra, ránk, meghallván a Miatyánkot magyarul. Szerintem tetszett nekik. Majd rendezetten fogadták az áldást s a mise végeztével barátságosan integetve távoztak a templomból.

A Szent Felicitas-zárda egy úgynevezett Damenstift volt, azaz hölgykolostor, ahova a tehetős családok küldték leányaikat nevelés céljából. A kolostort a IX. században alapították, s egyike volt az első leánykolostoroknak Westfalia-ban.

Mise után átmentünk a plébániára, ahol találkozhattunk a parókia pasztorális munkaközösségével. A team tagjai elmondták kinek mi a feladata a parókián belül. Ezt követően mi mutatkoztunk be néhány mondatban. A találkozó után néhányan a csoportunkból meglátogatták a plébániával szemben

levő óvodát, miután mindannyian a Szent György-templomban gyűltünk össze, ahol Josef Schubert mesélt a templomról. A szenthely legrégebbi alapjai Kr.u. 820-ból valók, és az idők folyamán 13-szor volt átépítve, ilyen vagy olyan módon. A II. világháborúban teljesen lebombázták, ám 1952 és 1957 között sikerült újjáépíteni, ötvözve régi és új idők stílusait.

Ebéd után néhány személygépkocsival egy farmra utaztunk, ahol két vállalkozó család életébe kukkanthattunk be. Első vendéglátónk a biogáz termelő erőművét mutatta be, valamint azt a sok borjút, melyeket három hónapos korukig nevel.

Második vendéglátónk malacneveldejével s disznóhízlaldájával kápráztatott el minket. Védőruhába öltözve – viccesen néztünk ám ki – vezetett

végig a disznóólaktól a vezérlőszobáig, ahonnan figyelemmel követtük az állomány étkeztetését és súlybéli gyarapodását. Megismerhettük két fiukat is, akik közül a nagyobbik biztosan végzi el a rábízott teendőket. Büszkén mutatták be legújabb gépcsodájukat, mellyel kifizetőbbé válik a melléktermék elszállítása. Ám mindannyian hitetlenkedve hallgattuk, hogy mind e sok malac – 800 – mellett kénytelenek más munkát is vállalni, hogy a farm valamilyen módon rentábilis legyen.

Látogatásunk végeztével visszatértünk a parókiára, ahol nagy bulinak néztünk elébe. Rövid idő alatt megtelt a nagyterem német s magyar szóval, jókedvvel és zenével. A finom vacsora elköltése után egyetemistáink táncra

perdítették az egész Bruderschaftot. Vredeni barátaink sem kérték magukat sokáig, hamar előkerült a tangóharmonika s szép német dalok hangoztak föl, rövid időn belül együtt énekeltünk abból a bizonyos piros könyvecskéből.

Kissé fáradtan, ám annál vidámabban tértünk nyugovóra, izgatottan várva a következő nap legalább ennyire érdekes pillanatait.

Balog Éva és Pap Gyula

- Templomunkba **keresztúti ájtatosságra** várjuk híveinket minden pénteken és vasárnap 16.20 órától.
- **Március 17-én** Bihar megyei magyar anyanyelvű **gyermekotthonok találkozója**.
- **Március 9-10-én** szervezzük meg a **24 óra az Úrért** elnevezésű ájtatosságot.
- **Március 24-én** szombaton a püspökség szervezésében lelki nap lesz a pedagógusok számára. Minden érintettet biztatunk a jelentkezésre, hogy a megerősödés és a lelki töltekezés ezen lehetőségével éljenek. Lehet jelentkezni a sekrestyében.
- Szombatonként templomi **hitoktatás** van. 11 órakor az elsőáldozásra készülő csoport találkozik a sekrestyében.
- Felhívjuk kedves híveink figyelmét a **nagyböjti fegyelem** betartására. A 14. életévüket betöltötték a nagyböjtt péntekjein nem ehetnek húst. Péntekenként a 18 és 60 év közötti korosztály háromszor ehet és egyszer lakhat jól.
- Mint minden évben, idén is gyűjtjük a **jövedelemadó 2%-át**, amit egy nyomtatvány kitöltésével lehet a plébánia részére utalni. Ez senkinek sem jelent kiadást, ezért is kérjük, hogy a személyi igazolványok adataival töltsük ezt ki és tegyünk meg ezt a felajánlást közösségünk javára.
- Február 18-án az egyház tagjává lett a **keresztség** szentsége által: Lovadi Lajos és Kató Julianna fia, Ádám.
- **Utolsó útjukra kísértük:** február 1-én † Crovatto Adrienne, február 7-én † Kiss Csaba, február 13-án † Kenderes István, február 15-én † Dombi László, február 19-én † Varga Mária, február 23-án † Sándor Pál Tamás, február 23-án † Chiorean Elena, február 26-án † Csoter Piroska testvéreinket.

A SZENTMISE OLVASMÁNYAI

Márc. 4. – Nagyböjt 3. vas.: Kiv 20,1-17 – 1Kor 1,22-25 – Jn 2,13-25

Márc. 11. – Nagyböjt 4. vas.: 2Krón 36,14-16.19-25 – Ef 2,4-10 – Jn 3,14-2

Márc. 18. – Nagyböjt 5. vas.: Jer 31,31-34 – Zsid 5,7-9 – Jn 12,20-33

Márc. 25. – Virágvasárnap: Iz 50,4-7 – Fil 2,6-11 – Mk 14,1-15,47

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.

410209 Nagyvárad, Primáriei utca 9. szám. Telefon: 0259/431-652.

www.szentlaszloplebania.ro

Készült a nagyvárad-i Litera Print nyomdában.